

Το προνόμιο της ασωτίας

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Αν η παραβολή του Τελώνη και Φαρισαίου, προσαρμοζόμενη στα σημερινά δεδομένα, θα μπορούσαμε να πούμε ότι απευθύνεται στους θρησκευόμενους ανθρώπους που στηρίζονται στα καλά έργα και στην αρετή τους, δικαιώνοντας τον εαυτό τους και απορρίπτοντας τους αμαρτωλούς οποιασδήποτε μορφής, η παραβολή του Ασώτου Υιού, τη δεύτερη Κυριακή του Τριωδίου, απευθύνεται σ' όσους, απομακρυνόμενοι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, από την «οικεία του Πατρός», επιθυμούν την επιστροφή, μα διστάζουν.

Λέχθηκε, δίκαια, ότι η παραβολή αυτή συνοψίζει όλο το Ευαγγέλιο. Γιατί τονίζει τη χωρίς όρια αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο, ό,τι και να είναι, όποιος και να είναι. Αναλύοντας την παραβολή αυτή μπορεί κανείς να διακρίνει τη διαδικασία που ακολουθεί όποιος βρίσκεται στην Εκκλησία, απολαμβάνει τη Χάρη και τις χαρές της και απομακρύνεται «εις χώραν μακράν».

Η αίσθηση ότι έχασε αυτό που είχε, συγκρίνοντας το πριν με το τώρα, είναι πολύ οδυνηρή αλλά και κρίσιμη. Γιατί ή επιστρέφει ή αυτοκτονεί, όχι απαραίτητα σωματικά. Η επιστροφή, ασφαλώς, στηρίζεται στην άλλη αίσθηση, αυτή της αγάπης του Πατέρα που τον δέχεται χωρίς όρους, χωρίς υπόμνηση της επιπόλαιης κίνησής του, με ανοικτές αγκάλες, χαρές και γλέντι με άλλους, με την πεποίθηση ότι «ήταν νεκρός και αναστήθηκε, χαμένος και βρέθηκε». Γι' αυτό, η παραβολή

ονομάστηκε και του «εύσπλαχνου Πατέρα».

Βέβαια, κατά τον άγιο Σιλουανό, «το Θεό μπορεί να Τον αναζητά μόνο εκείνος που Τον γνώρισε και ύστερα Τον έχασε», γιατί «κάθε αναζήτηση του Θεού προϋποθέτει κάποια γεύση Του»^[1]. Έτσι, αποτελεί ελπίδα για μας και για όσους ενδιαφέρονται για μας, αν έστω και μια φορά στη ζωή μας είχαμε τη βεβαιότητα, που το Πνεύμα το Άγιο παραχωρεί, ότι ο Θεός μάς αγαπά μέσα στην αμαρτωλότητά μας, όπως είμαστε κι όχι όπως θα ήθελε να είμαστε. Αυτή η βεβαιότητα ενεργοποιεί την επιθυμία της επιστροφής, να ζήσουμε, δηλαδή, κατά πώς Εκείνος θέλει όχι με την έννοια της υπεροχής Του αλλά, γιατί κατανοούμε ότι αυτό θέλουμε και μεις στο βάθος της ύπαρξής μας. Τότε το Θεϊκό με το προσωπικό θέλημα ενώνονται και προκαλούν «χαράν μεγάλην σφόδρα».

Ωστόσο, εκτός από την επιστροφή του Ασώτου Υιού, που προκαλεί χαρά στον ίδιο και στους άλλους, υπάρχει και ο «πρεσβύτερος υιός» που δεν χαίρεται αλλά, αντιθέτως, μεμψιμοιρεί και θλίβεται για την ανοικτή καρδιά του Πατέρα του. Ο εγωκεντρισμός και η αυτάρκειά του δεν τον αφήνουν να συμμετέχει στο «πατρικό τραπέζι», μένοντας στη μοναξιά και στη μιζέρια του.

Αν ο Άσωτος Υιός, με την κίνηση της επιστροφής του, θα ενθαρρύνει, δια μέσου των αιώνων, όσους αισθάνονται μακριά από τον ουράνιο Πατέρα και τον «οίκο Του», την Εκκλησία, για να επιστρέψουν, βέβαιοι ότι θα τους δεχτεί, ο πρεσβύτερος Υιός θα σηματοδοτεί όσους νιώθουν «εντός» αλλά, σ' αντίθεση με τον Πατέρα τους, η καρδιά τους είναι κλειστή, απαιτώντας ο οίκος Του να είναι μόνο γι' αυτούς.

Ακούγοντας κάθε χρόνο τη γνωστή από τα παιδικά μας χρόνια παραβολή αυτή, ας γίνεται υπόμνηση για το ευάλωτο του εαυτού μας αλλά και της σταθερότητας της αγάπης του Θεού μας, της έως τέλους και χωρίς προϋποθέσεις αγάπης Του.

[1] Αρχ. Σωφρονίου, Ο άγιος Σιλουανός, Ι.Μ. Τιμ. Προδρόμου Έσσεξ, 2018, σ.119.

www.isagiastriados.com

<https://bit.ly/3xbybee>